

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Elišky Cihlářové v právní věci stěžovatele **J. T.**, zastoupeného JUDr. Kateřinou Martínkovou, advokátkou se sídlem v Ostravě – Moravské Ostravě, Sokolská tř. 22, za účasti **Finančního ředitelství v Ostravě**, se sídlem v Ostravě, Na Jízdárně 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 3. 2005, č. j. 22 Ca 203/2003 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 23. 3. 2005, č. j. 22 Ca 203/2003 - 46, zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (dále jen „správní orgán“) ze dne 20. 3. 2003, č. j. 1108/110/2003, kterým bylo podle ustanovení § 50 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu Ostrava II ze dne 20. 11. 2002, č. j. 137915/02/389911/2051, jímž mu byla dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2001 ve výši 583 252 Kč.

Stěžovatel podal proti tomuto rozsudku v zákonné lhůtě kasační stížnost, jejíž důvody spatřoval v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítal, že rozhodující orgány na jeho případ nesprávně aplikovaly ustanovení § 23 a § 24 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění platném v rozhodném období (dále jen „zákon o daních z příjmů“), a Listinu základních práv a svobod. Rozhodnutí, která napadl, jsou vůči němu nepřiměřeně tvrdá a stát reprezentovaný správcem daně na jeho úkor získal nepřiměřenou výhodu, když vybral daň z příjmu z hodnoty postupovaných pohledávek, ačkoliv tohoto příjmu stěžovatel, a dokonce ani žádný jiný subjekt, nedosáhl. Napadené rozhodnutí způsobilo stěžovateli jeho nerovné postavení s ostatními účastníky konkursního řízení. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska její přípustnosti, neboť pouze přípustná kasační stížnost může být meritorně projednána.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Citované ustanovení znemožňuje, aby v kasační stížnosti byly uplatněny jiné důvody, než které byly uplatněny v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ačkoliv je stěžovatel mohl uplatnit již v tomto řízení. Přitom je třeba zdůraznit, že nepřípustnost kasačních důvodů neuplatněných v řízení před soudem je třeba vztáhnout k důvodům a skutečnostem uplatněným v žalobě, resp. v jejím doplnění, ve lhůtě uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s.

Porovnáním obsahu kasační stížnosti s obsahem žaloby Nejvyšší správní soud zjistil, že důvody v ní obsažené stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem. V kasační stížnosti stěžovatel namítal, že rozhodující orgány na jeho případ nesprávně aplikovaly ustanovení § 23 a § 24 zákona o daních z příjmů a Listinu základních práv a svobod, že rozhodnutí, která napadl, jsou vůči němu nepřiměřeně tvrdá, že stát reprezentovaný správcem daně na jeho úkor získal nepřiměřenou výhodu a že napadené rozhodnutí způsobilo stěžovateli jeho nerovné postavení s ostatními účastníky konkursního řízení. V žalobě, kterou se stěžovatel domáhal u krajského soudu přezkoumání napadeného správního rozhodnutí, však nic takového neuvedl. Pouze v ní namítal, že rozhodnutí správního orgánu se sice opírá o fakta citovaná zákonem, ale naprosto rozporuje požadavek uplatnění zákona v souladu s požadavkem zdravé a moderní demokratické společnosti, v souladu s principem mravnosti, logiky a zdravého rozumu, rozhodnutí je diskriminační a násilné vůči jeho osobě. Dále namítl, že se nedopustil žádného svého zvýhodnění nebo poškození státu na příjmech a že je přesvědčen, že zákon České republiky mu neposkytl jakoukoliv ochranu a možnost jiného přijatelného řešení k ochraně jeho osoby a rodiny. Doplnění žaloby, které stěžovatel podal u soudu dne 1. 3. 2005, bylo podáno po lhůtě k podání žaloby, která uplynula dne 26. 5. 2003, proto se k námitkám v něm uvedeným nepřihlíží. Kasační stížnost se tedy opírá výhradně o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, a neobsahuje jiný stížnostní důvod.

Nejvyšší správní soud vzhledem ke shora uvedenému kasační stížnost odmítl jako nepřípustnou podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu